

[Ole Bjørn Kraft.]

ringen finder mulighed derfor, søge at få dem gennemført. Vi har allerede udtalt os om både låneforslaget og de direkte beskatninger i går, og jeg skal kun til det, jeg her har sagt, føje, at jeg tror, at en regering med en anden økonomisk politik, en mere energisk regering, vil være i stand til at fremkalde besparelser på statshusholdningen, der kan nedsætte den skattebyrde, der iøvrigt her kan blive tale om.

Men bevillinger og materielanskaffelser kan ikke alene løse den store opgave, der her foreligger. Den moderne krig stiller frygtelige krav, den omfatter i sit jerngreb ikke blot de væbnede styrker, men det hele folk, gamle og unge, kvinder og børn. Kun hvis den totale krigs trusel overalt bliver mødt med fast beslutsomhed og rolig forberedthed, med en klar forståelse i folket af, hvad der kan møde det, og en tillid til, at dets indsats ikke vil være forgæves, men at situationen er forberedt af de ledende og forudset, så at farerne kan overvindes, vil det være muligt for et folk at stå den moderne krigs uhyre belastning og prøvelse igennem.

Jeg nærer ikke nogen tvivl om, at det danske folk i det øjeblik, der bliver appelleret til det, vil være i besiddelse af den åndelige styrke og den overbevisning om sin sags retfærdighed, der er nødvendig. Men der må rettes en sådan appel til folket på en helt anden måde, end det hidtil er sket. Det må inddrages aktivt i forsvarets forberedelse. I de beslutninger, regeringen og rigsdagen forhåbentlig i dag vil træffe, ligger en klar tilkendegivelse fra landets ledelse af, at Danmark vil sætte sine kræfter ind, og at kapitulationens løsning ikke længere foreligger for det danske folk. Det, der nu må ske, er, at denne beslutning føres ud i alle sine konsekvenser, at enhver valenhed må ophøre, og at intensivt arbejde må udfoldes for at vække og samle den styrke, vi er i besiddelse af. Forsvaret, de væbnede styrker, har deres forholdsordre. Alle ved, at denne forholdsordre går ud på, at der skal kæmpes overalt, hvor fjenden vil krænke vort område. Men også folket, den almindelige kvinde og mand over hele landet, må have klar besked om, hvordan hans eller hendes vilkår kan tænkes at blive, og hvordan faren skal mødes. Jeg retter en meget indtrængende appel til regeringen, til statsministeren og til forsvarsministeren om at overveje en appel til befolkningen om nu at stå samlet om sit forsvaret og til på enhver måde at yde det al mulig bistand i indstilling, i hjælpsomhed og i tilslutning. I en sådan appel må være indbefattet en opfordring til yderligere tilslut-

ning til hjemmeværnet og en energisk indsats for hurtigt at øge både dets omfang og dets kampkraft. Det er her, folkets rent umiddelbare forsvarsvilje kan finde et klart udtryk.

Jeg beklager at måtte sige, at det er mit indtryk, at administrationen på hjemmeværnets område ikke står på højde med tilslutningsviljen i folket, og at der går for lang tid, f. eks. fra det øjeblik en mand melder sig, til han kan indtræde i de aktives rækker. Der er utvivlsomt noget, der må rettes her. Det er helt urimeligt, at folk, der i en følelse af ansvar og pligt melder sig til hjemmeværnet og så regner med i løbet af en 14 dages tid at få meddelelse om, hvor de skal møde, ikklædes og begynde øvelserne, skal vente ikke 14 dage eller een måned eller 2—3 måneder, men jeg har adskillige eksempler på, at først 5 måneder efter, at folk har meldt sig og utålmodigt har ventet på at få besked, får de meddelelse om, at nu kan de møde. Det går ikke i en tid som denne; der må være en fejl et eller andet sted. Jeg ved, det kan være en stor opgave, men vi må rydde den slags vanskeligheder til side. Hjemmeværnets ammunitionsbeholdninger håber jeg også kan blive øget meget betydeligt, for at det kan få nogen virkelig betydning. Jeg vil gerne i tilslutning hertil anbefale, at der hurtigt tilvejebringes en overenskomst med de frivillige kvindecorps, og at deres placering i hjemmeværnet og andre forsvarsgrene gennemføres.

Jeg kommer nu til noget, som jeg lægger en meget stor vægt på, og hvorom jeg retter en indtrængende henstilling til forsvarsministeren. Jeg beder regeringen overveje, om den ikke, som det har været tilfældet i vore nabolande, vil gå med til i en klar vejledning at redegøre overfor befolkningen for, hvorledes regeringen venter, at befolkningens holdning skal være, hvis landet angribes, hvilke opgaver der vil tilfalde den civile befolkning, og hvordan regeringen har planlagt at løse de store problemer, bekæmpelse af luftangreb, evakuering o. s. v., som befolkningen vil blive stillet overfor. Folket må have sine forholdsordrer, som de væbnede styrker har deres forholdsordrer. Det er i virkeligheden også den eneste mulighed for i en given situation at modarbejde panik. Jeg står her med en vejledning i min hånd, som den svenske regerings informationsstyrelse efter kongelig majestæts befaling, som det altid hedder i Sverige, har udgivet, og som hedder: „Om kriget kommer“. I denne redegørelse siges det ganske klart og tydeligt, hvorledes man fra regeringens side betragter spørgsmålene, hvad man venter sig af be-